

Anders

Bijgeknipt

De *Werdegang* van ABN Amro is in de afgelopen jaren uitgegroeid tot een goed beschreven casus van uit de hand gelopen processen en zwak ontwikkeld risicobewust handelen, zowel op individueel niveau als binnen en tussen organisaties. En ook nu de bank zich, afgeslankt, bijgeknipt en gevoed door de overheid, weer heeft opgericht, de politiek zoveel mogelijk van de geïnvesteerde miljarden wil terugzien door middel van een verkoop en men zich bezint op de modaliteiten ervan, blijft ze een boeiende casus. Hoe gaat men om met de onzekerheid van een nieuwe toekomst? Handelen betrokkenen risicobewust? Trekt men optimaal rendement van het duurbetaalde leergeld?

Noodrem

In de berichtgeving over hoe politiek en bank vinden dat het met ABN Amro verder moet, zijn daarvan nog niet veel signalen te vinden. Het ene politieke kamp verwacht het meeste van een beursgang waarbij de overheid een controlerend belang houdt. Dat lijkt meer op het plaatsen van een noodrem dan op de ontwikkeling van risicobewustzijn. Het andere kamp vindt zo'n controlerend belang niet nodig, er zijn immers toezichhoudende mechanismen en instanties – de noodremmen die men al

had, die toen het mis ging niet goed werkten en die nu zijn opgelapt en bijgespijkerd en het (weer of alsnog) zouden moeten doen.

One of the boys

Journalisten Chin-A-Fo en Hensen schreven in NRC een achtergrondartikel bij de mogelijke beursgang van Dé Bank *) en wat dat betekent voor de positie van Gerrit Zalm. Vanuit risicoperspectief is daarin vooral interessant wat de ABN Amro-bankiers zeggen over hun baas. In november 2008 werd Zalm aangesteld om leiding te geven aan de bank die was ontstaan door samenvoeging van ABN Amro en Fortis Nederland.

En uit wat zijn ondergeschikten vertellen wordt duidelijk dat hij in de 5 jaar dat hij aan het roer staat beslist niet *one of the boys* is geworden. “Als je hem meeneemt naar een klant, doet dat eerder afbreuk aan de deal dan dat het de kans van slagen vergroot”, zegt de een. En over wie aan het roer moet van een weer zelfstandige bank zegt de ander: “Het lijkt me uitermate verstandig als iemand anders het gaat doen. Zalm is een politicus. Dat is hoe hij gezien wordt.” “ABN Amro neemt nu de risico’s die typisch zijn voor een staatsbank. Maar zonder risico’s kun je geen geld verdienen en ben je ook geen hulp voor de economie.” Het artikel besluit met een

bankier die zegt: “Zalm wil heel graag bewijzen dat hij het kan, maar op dit moment zou hij nooit voor de raad van bestuur worden gekozen.”

Anders

Geen bovenbaas, zelfs geen plekje in de raad van bestuur... het staat er niet letterlijk, maar wel met zoveel woorden: Zalm begrijpt er niets van, hij hoort er niet bij en hij zal er ook nooit bij gaan horen. Zalm lijkt om meerdere redenen een sta in de weg. Zijn aanwezigheid belet de bankiers om risico's te nemen en geld te verdienen. Bovendien is hij... anders.

Een prima reden om iemand als Zalm te koesteren, zou je zeggen. Zo'n vreemde eend in de bijt laat zien wat jij niet bent, niet hebt, niet kunt – en daar kun je van leren of je tegen afzetten. Maar nee, hij is een hinderlijke *loser*. Curieus. Monoculturen maken immers blind en dom. Diversiteit komt de veerkracht ten goede.

*) NRC Weekend, 17&18 augustus 2013, pp. 12-13

(090213)